

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
21:04	20:19	19:20	תל אביב
21:08	20:22	19:18	ירושלים
21:08	20:20	19:21	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

גדול השלום

שוב נכנסים או לימים קשים וכאובים, ימי געגועים ואבל, ימי תקווה וציפיה. שנה נוספת חלפה, ושוב ניצבים או בפתחם של ימי 'בין המצרים', הנמשכים מיום צום שבעה עשר בתמוז עד יום צום תשעה באב. שוב כולנו נמנעים משמחה, מייחדים זמן להתבוננות בגודל הכאב והאובדן, חשים את הכמיהה והגעגוע...

הסיבה לחורבן הבית, יודעים כולנו, היא שנת חינוך. הסיבה לכך שאנו מתמודדים באופן כה קשה ומורכב, שיש לנו כל כך הרבה קשיים, שאנו נדרשים לעמוד בכל כך הרבה אתגרים - היא חוסר היכולת שלנו לשים בצד מחלוקות ומריבות, לפרגן איש לרעהו, לאהוב איש את זולתו. אילו זכינו, והיתה בינינו אהבת אמת, שלום ושלווה בחוצותינו, היינו מהסים כל מחלוקת ומגבירים את כח השלום והשלווה - היינו זוכים לראות את בית המקדש בתפארתו, היינו נגאלים.

במבט מעמיק קצת, הדבר מעורר השתאות: הן כמה סבל ויגון עבר העם היהודי באלפיים שנות גלות. כמה צרות וייסורים, רדיפות ומאבקים, חוויון רק במאה השנים האחרונות. ועד ימינו או מחלה מסתורית תוקפת את העולם ומשבשת את החיים, בתי החולים קורסים מרוב מאושפזים, כמה הורים שופכים דמעות כמים בציפיה לילדים שיילכו בדרכם, כמה משפחות מתקשות בהבאת פרוסה בסיסית הביתה, לחם לפי הטף - - -

וכל זה - כי אנחנו בגלות. בגלות ארוכה ונוראית, קשה ואכזרית. וכל הגלות הזו היא תוצאה של שנת חינוך, מחלוקות מיותרות, טינה אישית שלא משרתת איש, רק יוצרת את הקשיים וההתמודדויות שכולנו חווים, רק מקשה עלינו את החיים!

(הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש הישיבה המוסדות

בזכות לומדי התורה

רק בזכות לומדי התורה אנחנו יכולים להינצל מכל שונאי התורה

דוברמן, דובר-המן מסית ומדיח ההמן של הדור, בכל דור ודור קמים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם, עברנו את פרעה ואת אניטיכוס, הם נאבדו ואנחנו נשארו, עברנו את טומי ואת שריד, שולמית אלוני צומת ומרצ, ליברמן ובנט, הם יעלמו ואנחנו נשגשג ונפרח, הם ישארו לדור עולם. מי שנוגע בבני תורה הוא נוגע בבבת עינו של בורא העולם, ותלמוד תורה כנגד כולם, "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי", אם לא לימוד התורה יומם ולילה לא הייתי בורא את העולם. כל קיום העולם הכל עומד בזכות לימוד התורה, בזכות האברכים לומדי התורה. אלפי טילים בדרום ובצפון, שנים על שנים, שטח פתוח... שטח פתוח... שש הרוגים, בזכות מי? בזכות לומדי התורה, בזכות תלמודי התורה והישיבות הקדושות. שלטון של רשע, לעקור שבת גיור כשרות וישיבות, אבל לא יעזרו להם, הם יפלו ויתרסקו מטה מטה, הקב"ה לא יוותר על הנגיע במשיחי, בתינוקות של בית רבן. הוא ישרוף אותם.

רבי אלימלך מליזענסק אמר פעם בסעודה שלישית נבואה אמיתית שתהיה בזמן האחרון בזמן הגאולה, אמר להם כשמנפים את הקמח, הקמח הנקי נופל למטה, והפסולת נשארת למעלה. כביכול פסולת הקמח צוחקת על הקמח הנקי, את הקמח הנקי נפלת למטה ואני נשארת למעלה, את קיבלת מכה מהנפילה ואני נמצאת בגג העולם, אמר רבי אלימלך כך היה לעתיד לבוא בדיוק, כל הרשעים יהיו למעלה וכל הצדיקים כביכול יפלו למטה, ולא רק זה הם עוד יצחקו על הצדיקים אבל צוחק מי שצוחק אחרון... בסוף משליכים את הפסולת לפח! כל יהודי שיושב פה, כל יהודי שבעולם, הוא יהלום של מיליארי קראט, יש לך נשמה גבוהה חצובה מתחת כסא הכבוד, הנשמה לא מלוטשת, תלטש אותה ותראה מה זה יהלום, תאיר אותה ותראה לאילו דרגות עליונות אפשר להגיע. יש סיפורים על רשעים גמורים שעשו תשובה וזכו להתעלות עד שלמדו תורה מאליהו הנביא! ועיקר העיקרים להתחזק בלימוד התורה והמוסר, אל תעזבו מוסר, בלי מוסר אדם נופל מטה מטה. הביקורת בונה את האדם. בעולם שבחוץ לא רוצים ביקורת, "אל תאמר לי מה לעשות", אבל בישיבות הקדושות לומדים מוסר שומעים לביקורת והופכים לבני אדם.

הרמח"ל הקדוש, כשהיה לומד תורה היתה אש מלכת סביבותיו. הוא היה מקובל ענק וחיבר עשרות ספרי קבלה, אחד הספרים שחיבר הרמח"ל זה ספר היסוד בלימוד המוסר "מסילת ישרים". כותב רבינו בתחילת הספר "האדם לא נברא אלא להתענג על ה' ולהנות מזיו שכירתו, שזהו התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים שיכולים להמצא!" הקב"ה ברא את העולם כדי שנתענג על השגתו ונגיע לעידונים רוחניים שאין כמותם!

אומר ירמיהו הנביא: "אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בארות בארות נשברים אשר לא יכילו המים". התורה הקדושה, התפילין, זה מקור מים חיים, מעיין מים טהור, הרחוב ותאוותיו זה בגדר ביוב. אתה חושב שטוב לך? זה שקר! ממשיך רבינו "וכל זולת זה שיחשבוה בני האדם הטוב, אינו אלא הבל ושוא נתעה". הכל דימיונות. תראו את העשירים הגדולים "יש לי הכל ואין לי כלום", "אני בדיכוי". למה? הרי יש לך כסף, יש לך הכל... אלא שזה אוכל לגוף, אבל הנשמה נשארת רעבה. למה דומה חילוני? למי שצמא, פותח בקבוק קולה שופך לחליפה, זה ירוה אותו? כך הנשמה, היא צמאה ורעבה וצועקת הצילו, ובמקום לתת לה רוחניות, אוכל, נותנים אוכל לגוף. הגוף זה בגד, אתה זה הנשמה, הנשמה היא המדברת, היא הרואה היא החושבת. כמו שכתוב בזהר "על בשר אדם לא יסך", האדם זה הנשמה, הגוף זה בשר-אדם, זה רק הלבוש. הנשמה אומרת תן לי אוכל, וכל זמן שהיא לא מקבלת את המזון הרוחני שלה היא בדיכאון. תלטש את הנשמה שלך, תצחצח אותה, תאיר אותה. ואז תראה איזו השראת שכונה, איזו מתיקות, איזו שמחת חיים יהיה לך! אדם שמקדש את עצמו יכול להגיע לכאלה דרגות נוראות. אם היינו יודעים עד היכן אפשר להגיע, היינו רצים אחר הקב"ה בגבורה אדירה "כארי ישאג" היינו רצים אחר הקב"ה באש ובמים ואומרים "משכני אחרין נרוצה", אנחנו רוצים ללכת אחרין באש ובמים.

איך אפשר לשתוק כשרואים את הבנות זרוקים באשפתות, המדינה הזו קמה כדי לעקור ח"ו תורה ומצוות, והם העבירו על דתם רבבות יהודים תמימים מעדות המזרח. גזו פאות גזרו זקנים ואמרו להם כעת ימות המשיח ולא צריך ח"ו תו"מ. ועכשיו חזרו השמאלנים עם המטרה לעקור תורה ח"ו מישראל.

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

צלילים של אחדות ונתינה

סיפר ראובן, בעליה של תזמורת ידועת שם המנגנת בחתונות ובשמחות בכל רחבי הארץ:

הגענו כדרכנו לנגן בחתונה באולם צנוע בפאתי בני ברק. הוריה של הכלה הזמינו אותנו, התקשרנו לוודא פרטים טכניים אחרונים יומיים לפני החתונה. אם הכלה ענתה לשיחה, הפרטים האחרונים סוכמו ונרשמו ביומני וביום המיועד הגעתי עם הצוות המורחב שלנו שכלל חמישה נגנים והמון רצון טוב.

פרקנו את הציוד הכבד והתחלנו מתמקמים על הבמה המיועדת לכך. הנגנים כיוונו את כליהם, ראשוני האורחים החלו להגיע ואנחנו היינו מוכנים להתחיל במלאכת המצוה, לשמח חתן וכלה, אלא שלתדהמתנו אורחים בלתי קרואים הגיעו במפתיע.

ארבעה נגנים לא מוכרים הופיעו במרצתה, נוטפים זיעה מהמשא הכבד שנשא עימם. הם תרו בעיניהם אחר הבמה, כשלתע הבחינו בנו מוכנים להתחיל לנגן.

הם היו המומים לרגע, אחר פנה אלינו אחד מהם ושאל בקול רגוז: "מה אתם עושים פה?" "מה הפירוש, מה?" התרגזתי גם אני, "באנו לנגן", השבתי.

"מי הזמין אתכם?" שאל בעל התזמורת, "בעל השמחה", השבתי ונקבתי בשמו.

"לא יכול להיות, הוא הזמין אותי, עוד אתמול שוחחנו והוא סיכם עימי את הפרטים האחרונים".

בעל השמחה התקרב למקום לשמע הוויכוח המזוז. "מה קורה פה?" שאל

"הזמנת אותנו לנגן", השבנו שנינו כאחד.

לרגע הוא לא הבין כלום, ואחר החוויר והסמיק חליפות כשהוא מזעיק את אשתו ממקומה והסיפור הלא נעים התחווה "נכון, שניכם צודקים" פסקו לאחר שיחת ברור ביניהם, "התלבטנו בין שתי התזמורות, לבסוף הטלתי את המטלה הזו על שיכמה של אשתי, תוך בקשה לסכם פרטים

אחרונים ואני בטרדותיי שכחתי לגמרי וסיכמתי עם התזמורת השניה כשכל אחד מאתנו מוודא את הפרטים האחרונים יומיים לפני החתונה עם התזמורת שהזמין".

"אז מה יהיה עכשיו?" שאלנו בקוצר רוח.

"לא יודע, אחד מכם ייאלץ לוותר ואנו נפצה אותו בסכום סמלי על עוגמת הנפש", אמר נבוך. ואנו, שלא רצינו לצערו ביום כזה משמח עבורם, הבטחנו שנסכם בינינו את הצעדים המעשיים. בעל השמחה שמח על ההצעה ופנה למקומו.

התחלנו בדיונים. "תוותרו אתם, אנחנו היינו פה קודם", טענו.

"לא, מה פתאום שנוותר?" התעקשו.

נגן התופים שלי רימוז לי בעיניו כי יש לו דבר מה לומר לי: "תשמע, עלינו לוותר לתזמורת השניה, אני מכיר את בעל התזמורת הזו היטב, יש לו ילדה חולה והטיפול שלה עולים הון רב, כל שקל הוא קודש לרפואתה, עלינו לוותר ולאפשר לו להרוויח את לחמו בכבוד כדי שיוכל לשלם את הוצאות הטיפול". התרגשתי מאוד מהסיפור האנושי והוריתי לחברי התזמורת שלי לוותר ולאסוף את כליהם. "אנחנו מוותרים", הודעתי להם בקול נחרץ.

"לא, מה פתאום, אנחנו רוצים שתנגנו", הודיע במפתיע, "שמעתי שאתה בעל משפחה ברוכת ילדים, ב"ה, זוקוק לפרנסה הזו", מסביר לי את פשר השינוי בעמדתו.

"לא, בשום אופן לא, אני יודע שאתה זקוק לכסף יותר ממני", התעקשתי גם אני, "אני רוצה לוותר".

"גם אני מוותר".

"לא, אנחנו הולכים".

"אתם הייתם קודם, אנחנו חייבים לוותר".

פתאום נוצרה בעיה הפוכה, כולנו רצינו

לוותר, אבל השעה התאחרה והקהל החל להראות סימנים בולטים של קוצר רוח, היינו חייבים להחליט מיד. "בואו ננגן ביחד", הצעתי לבעל התזמורת השניה שבלי מילים החל תופס את מקומו על מחצית הבמה השניה שפינינו למענו.

"מה, אתם מנגנים ביחד?" הזדעק בעל השמחה, "אני לא יכול לשלם כפול".

"לא, לא צריך", אמרנו שנינו, מכוונים את הכלים ומתחילים לנגן.

המנגינות היו תואמות להפליא, תשעת הכלים השתלבו בהרמוניה של שלמות, היינו שני חצאים שהם הרבה מעבר לשלם. מנגינות קצביות ושמחות התנגנו והאולם כולו כמו רקד לקצב התזמורת. התבוננתי על פניהם של הנגנים, הם נהרו

מחדוות המצווה.

"תראו איזו תזמורת מיוחדת", שמעתי לחישות בקהל.

"נו, בטח, אם יכולים לקחת תשעה נגנים, הרי שהתוצאה בהחלט מצדיקה את עצמה", אמר מישהו בקול רם, "אני בכלל לא מבין, לא חבל לבזבז כסף על תזמורת ענקית שכזו? כבר לא מספיקה תזמורת רגילה?" ידעתי שעל הוויכוח הזה לא ידע איש מלבד המחונן, כל אחד מאיתנו יסתפק במחצית משכרו אבל דווקא בשל כך היתה המצווה יקרה בעיני לאין שיעור וצלילי 'הויכוח' אודות הוויכוח היו הצלילים היפים ביותר בצלילי החתונות.

התזמורת המשיכה לנגן בעוז, עוד בית נבנה בעם ישראל לקול צלילים משמחים ומרקידים, צלילים של ויתור ובין אדם לחברו משובח ומלא רגישות, צלילים של נתינה.

"אחד מכם ייאלץ לוותר ואנו נפצה אותו בסכום סמלי על עוגמת הנפש, אמר נבוך..."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר נכנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגוריהם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

**חייגו עכשיו:
03-61-50-203**

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות בין המצרים

א. שלושת השבועות שבין צום י"ז בתמוז לצום תשעה באב נקראים ימי "בין המצרים" על שם הפסוק באיכה (פרק א' פסוק ג') "גלתה יהודה מעוני... כל רודפיה השיגוה בין המצרים", וחז"ל דרשו במדרש איכה שאלו הימים שבין צום י"ז בתמוז לצום תשעה באב, שהם ימי צרות לעם ישראל שמיום י"ז בתמוז שפרצו את החומה ונכנסו לירושלים הרגו וטבחו האויבים והרסו את ירושלים וביום תשעה באב שרפו את בית המקדש, ולכן נוהגים עם ישראל מנהגי אבל וצער בכל שלושת השבועות הללו.

ב. מנהג חסידים ואנשי מעשה לומר "תיקון חצות" אחר חצות היום (חורף ממה שאומרים תיקון חצות כל השנה בלילה כמו שכתב מרן השולחן ערוך "ראוי לכל ירא שמים שיהא מיצר), ואומרים רק "תיקון רחל" בלי "תיקון לאה", ויש כאלו שמוסיפים עוד קינות כמובא בסידורים.

ג. בשלושת השבועות אין לשמוע מנגינות ושירים המלווים בכלי נגינה, ויש להחמיר בזה אפילו לילדים קטנים שהגיעו לחינוך, אולם ברור שמותר לשיר בפה בלא מנגינה שירים לה' יתברך, וכל שכן בשבת או בתפילה שמותר להשמיע נעימה בתפילתו.

ד. ריקודים ומחולות אסור לעשות בימי "בין המצרים" ואפילו שעושים בלא מנגינה. (כיוון שריקוד זה דרך שמחה, ובשלושת השבועות צריכים להתנהג במנהגי אבלות על האסונות שקרו בימי החורבן).

ה. בסעודות מצוה מותר להביא כלי זמר ולשמוע שירים, וסעודות מצוה מיקרי סעודה של חתן וכלה (דווקא שיש הפרדה בין הגברים לנשים בריקודים) או סעודה בשבעת ימי המשתה של החתן והכלה, או ברית מילה, או סעודת בר מצוה שנערכת באותו היום שהגיע למצוות (אולם אם מאחרים או מקדימים את סעודת הבר מצוה בכמה ימים ראוי להחמיר שלא להשמיע שירים), וכן סעודת פדיון הבן או סיום מסכת גם כן נקראות סעודות מצוה, אולם סעודת "ברית יצחק" (סעודה שעושים בלילה שלפני הברית מילה וקוראים בזוהר ועוד כמה דברים) אינה נקראת סעודת מצוה. אולם מנהג האשכנזים להחמיר שלא להשמיע שירים אפילו בסעודת מצוה שחלה בימי "בין המצרים".

ו. מנהג האשכנזים שלא להסתפר בשלושת השבועות בבין המצרים, אולם מנהג הספרדים כדעת השולחן ערוך שכל האיסור להסתפר חל רק בשבוע שחל בו תשעה באב.

ברכת 'שהחינו' בבין המצרים

בספר חסידים (סימן תת"מ) כתב "יש מן החסידים הראשונים שלא היו אוכלים פרי חדש בין י"ז בתמוז לתשעה באב כי אמרו איך נברך עליו שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה והוא זמן פורענות", היינו כיון ששלושת השבועות בין י"ז בתמוז לתשעה באב הם ימי צער וחורבן לעם ישראל לכך נמנעו לברך ברכת "שהחינו". אולם הגאון רבי ישראל איסרלן בעל ספר "תורת הדשן" היה נוהג לברך שהחינו בימי בין המצרים משום שאין מעבירין על המצוות, שכן מצוה הבאה לידי אל תחמיצנה.

מרן בשולחן ערוך (סימן תקנ"א סעיף ז') פסק "טוב להיזהר מלומר שהחינו בין המצרים על פרי או על מלבוש", וגם רבינו האר"י בספר שער הכוונות (דף פט' עמוד ב') כתב שצריך להיזהר ולהימנע מלאכול פרי חדש או ללבוש בגד חדש, כדי שלא יצטרך לברך עליו שהחינו, וכן הסכימו עוד הרבה אחרונים שלא לברך שהחינו בימי בין המצרים, וכן לא יאכל את הפרי החדש בשלושת השבועות בלי לברך עליו ברכת "שהחינו", ולכן להלכה יניח את הפרי החדש או את הבגד לאחר תשעה באב (והיינו עד שיעבור יום י' באב שמחמירים גם שלא לברך שהחינו, מכיוון שרובו של בית נשרף בעשירי באב), ואז יאכל את הפרי או ילבש את הבגד ויברך עליהם "שהחינו".

במה דברים אמורים, בימי החול שבבין המצרים, אבל בשבתות בבין המצרים מותר מעיקר הדין לברך "שהחינו" על פרי חדש או על בגד, והטעם לכך כיון שהמנהג לא לברך שהחינו הוא מן החסידים הראשונים שהיו נמנעים מזה ולא אסור מדין התלמוד, וגם מרן בשולחן ערוך לא כתב בלשון אסור אלא כתב 'טוב להיזהר', ועוד כיוון שיש מצות עונג שבת, לכן מותר מעיקר הדין לברך ברכת "שהחינו" בימי בין המצרים, אולם יש מחמירים לא לברך "שהחינו" גם בשבתות שבימי הספירה.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

להכיר את 'מקומו' (המשך)

מהדוגמאות דלעיל עולה כי המיקום במשפחה והזמן שבו נולד הילד, יכול להשפיע רבות על התפתחותו ועל הרגשות שילוו אותו בהמשך החיים. זאת, מצד הציפיות שלו מעצמו, הציפיות של הסביבה ממנו, והפרשנות שהוא מייחס לדרך בה מתייחסים אליו. החוויות שהילד עובר בשנותיו הראשונות, גם יקבעו אם הוא יחיה בשלום וירגיש נוח עם הסביבה, אם יילחם על שלו במרירות ובקנאות, או שיתן לאחרים לדרוס אותו בגלל ההרגל והתחושה שזה מקומו. כמניין האנשים עלי אדמות, כך מניין האפשרויות והצירופים שיכולים להיות בהשפעת המשפחה על כל ילד וילד. כל ילד הוא עולם בפני עצמו, כל אחד וראיית המציאות בדרך המיוחדת לו.

ישנם מצבים נוספים שלא ראיתי לנכון להרחיב עליהם, מצבים היוצרים ציפיות מסוימות מצד הסביבה, ואלו מוטלות על כתפיו הצעירות של הילד שלא בחר להיקלע למצב שכזה, כגון:

בן יחיד בין שבע בנות, או הפוך.

ילד שנולד אחרי אסון של שכול ליע - כאשר מצפים ממנו למלא את החלל, והעול מכביד עליו ולא מאפשר לו חופש פעולה ושחרור.

הורים שמאווכזבים מעצמם, ומצפים שלפחות הילדים יצליחו במקום שהם נכשלו. הם לוחצים ומכריחים את הילדים ללכת בדרך שלא מתאימה להם. לדוגמא, כאשר מכריחים ילד ללמוד מוזיקה או מקצוע אחר למרות שאינו מתחבר לזה - בגין הדחף הנסתר של ההורים לראות את הילדים מצליחים במקום שבו הם נכשלו, כפיצוי על מה שהם הפסידו. רבים וגם טובים הלכו לאיבוד והתרסקו בגלל דחפים מהסוג הזה.

הורים תחרותיים עם אחיהם, ומצפים לנצחם באמצעות 'חלון הראווה' שלהם - הילדים.

כאשר הסביבה מצפה מהילד להמשיך מסורת משפחתית או לפתח תכונות מסוימות, בעוד הוא כלל לא בעניין. לא כל ילד ניחן במידת האומץ הדרושה בכדי להצהיר בלב שלם, לעצמו ולאחרים, שהוא שונה ורצונו להתמקד במה שמתאים לו אישית.

חשוב להדגיש: מה שקובע בהתפתחות הנפשית של הילד, אלו התחושות שלו - מה הוא הרגיש וכיצד הוא חווה את מה שקרה סביבו ואת הדרך בה התייחסו אליו. ה'אמת' ממש לא רלוונטית ולא קובעת. ולכן, כל ויכוח, מצד הורים או אחים למשל, שהוא טועה וזה לא היה כך, לא יעזור ולא ישנה במאומה. החוויה שלו היא החורצת את גורלו, ועם זה עלינו להתמודד.

חלקם של ההורים בניטרול ההשפעה השלילית

ככל שהילדים מתגברים הם לומדים להסתכל על מה שקרה איתם בעבר בצורה מאוזנת יותר, ומצליחים לנטרל את הרגשות השליליות שהיו להם בילדותם. גם אם לא כולם, הרי לפחות חלקם. אבל יש לא מעט מקרים של אנשים שנושאים את מאבקי הילדות שלהם עד זקנה ושיבה טובה, במריבות, בשנאה או בקנאה - גלויה או נסתרת, וכל חייהם מושפעים מזה. הורים שיהיו מודעים לכל האמור, יוכלו להועיל הרבה בכך שישקיעו מאמצים לאזן את המצב, בעיקר בכך שיקשיבו היטב לתלונות הילדים, וישקלו איך להגיב כדי לתת לכל אחד מהם תחושה טובה ומענה לקשייו. כדאי גם ליזום שיחה גלויה עם הילדים על הנושא, לפתח איתם דיון על מה שהם מרגישים בבית בכלל, ואחד כלפי השני בפרט, ושיתנו להם לבטא את הקנאה ואת הטענות על יחס לא הוגן או תחושות קיפוח, ובהמשך, ללמדם להתמודד נכון עם הרגשות הללו. בכך נוכל בעזרת ה' לנטרל במקצת את ההשפעה השלילית והמוזיקה של המצבים בבית, וללמדם איך להתמודד עם רגשותיהם בצורה טובה יותר.

כולנו בני אנוש עם רגשות ונסיות הלב, וגם כהורים, מטבע הדברים אנו מרגישים אהבה יתירה לאחד הילדים, או דחיה מסוימת כלפי אחיו. אולם, חשוב שנהיה מודעים לנזק הגדול שאנו עלולים לגרום להם, במקרה שההעדפות שלנו יתבטאו בצורת אפליה לרעה או זלזול.

כהורים, החובה מוטלת עלינו להיות תמיד עם היד על הדופק, לשים לב לאיך שהילדים מרגישים בבית ובכלל, ולהשתדל לאזן את הדברים.

רגע חושבים

הרב ישראל לוגסי

ארבעה עיקרים למידת הביטחון

בדמיונכם שהם יוכלו לעזור לכם ולהיטיב אתכם, אך באמת הבל הוא ואין בם מועיל, כאשר העיד נעים זמירות ישראל "אל תבטחו בנדיבים בנן אדם שאין לו תשועה". (תהילים קמו ג).

ד. ואם יהיה לפעמים לפי דעתכם צורך לבקש מאדם טובה, בבחינת "ובירכך בכל אשר תעשה" - אך היזהרו אז פן תשכחו את ה' אלוקיכם, ובל תרבו בהפצרות, ובל תוסיפו בתחנונים, כי אם לצאת ידי חובתכם לעשות מצידכם איזו עשייה וסיבה, ובעיקר לקוות לה' כי הוא ימלא בקשתכם, כיוון שמצידכם כבר עשיתם איזה פעולה, ויש לאל ידו למצוא הרבה דרכים וסיבות לישועתכם ולטובתכם.

ובכלל זה שיתרגל להתפלל לה' על כל פרט קודם שיעשהו, אפילו על דבר פועט, וכגון קודם קניית בגד, או מצרך כל שהוא יתפלל לה' שיצליחהו שלא יתאכזב לאחר קנייתו.

וכן יתרגל להודות לה' על כל פרט גדול או קטן, ובכך יחזק ביטחונו בה', שכן בתפילתו ובהודאתו לה' באופן מתמיד ואפילו במילים ספורות בלשונו שלו יגביר בעצמו ביטחון בה'.

הגאון רבי שמואל תפלינסקי זצ"ל בספרו "הצוואה", מלמדנו ארבעה עיקרים נחוצים לזה החפץ לזכות במידת הביטחון.

היות שמידת הביטחון הוא היסוד לשמירת התורה והמצוות, והוא הגורם העיקרי להתמסר ללימוד התורה בקביעות ובדעה צלולה ולחיות חיי מנוחה ושלווה, כאשר אבאר לכם בעזרת ה' יתברך בארוכה בקונטרס אחרון, לכן ראיתי לסדר לכם בראשונה פרטים ועיקרים אחדים בהתנהגות על פי דרך ומידת הביטחון.

א. ראשית כול יהיה מושרש ונטוע בליבכם עמוק עמוק, ותתבוננו תמיד מה שאתם מוציאים בפיהם שלש פעמים בכל יום - "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון", ותמיד יהיה שגור בפיהם מאמרם ז"ל "כל מזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה" (ביצה טז) ו"אין אדם נוגע במוכן לחברו, אפילו כמלא נימא" (יומא לה). וכמה שקצוב לך מן השמיים "בשמך יקראוך ובמקומך יושיבוך ומשלך ייתנו לך" (יומא שם).

ב. למעט בכל האפשר בסיבות ותחבולות בבקשת פרנסתכם, ויהיה דומה בעיניכם ומוחלט בדעתכם כמו שיש לכם דוד בעל הון עצום, ואוהבכם מאוד, אשר הוא מכין בכל יום צרכיכם באחד המקומות, ועליכם רק לגשת שמה ולפתוח הפתח ולקבל מה שמוכן עבורכם.

ג. למעט עוד יותר בבקשות והשתדלות אצל בני אדם, כי פן תדמו

למאמרים נוספים של הרב ישראל לוגסי בקרו באתר 'ישיבת אור דוד'

בוא והכנס ברכה לביתך

הכנס קופת צדקה לביתך ותהיה שותף לכל פעילות הענפה של

דניאל זר מורנו ורבנו הרה"ג שליט"א

לפרטים נוספים: 03-5701212
ניתן להעביר שמות לברכה מאת הרב

ישיבה לבעלי תשובה | כולל אברכים | תלמודי תורה | גנים | בית ספר לבנות | הדרשה השבועית | מדרשייה | עזרה למשפחות נזקקות